

Lieta C-604/20

**Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu kopsavilkums saskaņā ar Tiesas
Reglamenta 98. panta 1. punktu**

Iesniegšanas datums:

2020. gada 16. novembris

Iesniedzējtiesa:

Bundesarbeitsgericht (Vācija)

Datums, kurā pieņemts iesniedzējtiesas nolēmums:

2020. gada 24. jūnijs

**Atbildētāja, atbildētāja apelācijas tiesvedībā un *Revision* sūdzības
iesniedzēja:**

ROI Land Investments Ltd.

Prasītājs, apelācijas sūdzības iesniedzējs un atbildētājs *Revision* tiesvedībā:

FD

Pamatlietas priekšmets

Starptautiskā jurisdikcija, piemērojamo valsts tiesību normu noteikšana

Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu priekšmets un juridiskais pamats

Savienības tiesību interpretācija, LESD 267. pants

Prejudiciālie jautājumi

1. Vai Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 1215/2012 (2012. gada 12. decembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komercietās (turpmāk tekstā – “Briseles I a regula”) 6. panta 1. punkts, to skatot kopā ar 21. panta 2. punktu un 1. punkta b) apakšpunkta i) ievilkumu, ir jāinterpretē tādējādi, ka darba ņēmējs juridisku personu –, kura nav viņa darba devējs un kuras domicils Briseles I a regulas 63. panta 1. punkta izpratnē neatrodas kādas dalībvalsts teritorijā, bet kura,

pamatojoties uz garantijas vienošanos, ir tieši atbildīga par darba ņēmēja prasījumiem, kas izriet no atsevišķa darba līguma ar trešo personu, – var iesūdzēt tiesās tajā vietā, kur vai no kurienes darbinieks darba attiecībās ar trešo personu pastāvīgi veic darbu, vai tiesās tajā vietā, kur viņš to veicis pēdējoreiz, ja bez garantijas vienošanās darba līgums ar trešo personu nebūtu ticis noslēgts?

2. Vai Briseles I a regulas 6. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka Briseles I a regulas 21. panta 2. punktā ietvertā atruna liedz piemērot atbilstoši dalībvalsts tiesībām pastāvošu jurisdikcijas regulējumu, kas darba ņēmējam ļauj juridisku personu, – kura tādos apstākļos, kādi ir raksturoti pirmajā jautājumā, ir tieši atbildīga par darba ņēmēja prasījumiem, kas izriet no atsevišķa darba līguma ar trešo personu, – kā darba devēja “tiesību pārņēmēju” iesūdzēt tiesās tajā vietā, kur viņš pastāvīgi veic darbu, ja saskaņā ar Briseles I a regulas 21. panta 2. punktu, to skatot kopā ar 1. punkta b) apakšpunkta i) ievilkumu, šāda jurisdikcija nepastāv?
3. Gadījumā, ja atbilde uz pirmo jautājumu ir noliedzīga un uz otro jautājumu – apstiprinoša:
  - a) Vai Briseles I a regulas 17. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka “profesionālās darbības” jēdziens sevī ietver algotu nodarbinātību darba tiesiskajās attiecībās?
  - b) Vai gadījumā, ja atbilde ir apstiprinoša, Briseles I a regulas 17. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka garantijas vienošanās, uz kuras pamata juridiska persona ir tieši atbildīga par darba ņēmēja prasījumiem, kas izriet no atsevišķa darba līguma ar trešo personu, ir līgums, kuru darba ņēmējs ir noslēdzis ar mērķi, kas var būt uzskatāms par saistītu ar viņa profesiju?
4. Ja, atbildot uz iepriekš minētajiem jautājumiem, iesniedzējtiesai ir starptautiskā jurisdikcija izskatīt lietu:
  - a) Vai Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (EK) Nr. 593/2008 (2008. gada 17. jūnijs) par tiesību aktiem, kas piemērojami līgumsaistībām (Roma I) (turpmāk tekstā – “Romā I regula”) 6. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka “profesionālās darbības” jēdziens sevī ietver algotu nodarbinātību darba tiesiskajās attiecībās?
  - b) Vai gadījumā, ja atbilde ir apstiprinoša, Romas I regulas 6. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka garantijas vienošanās, uz kā pamata juridiska persona ir tieši atbildīga par darba ņēmēja prasījumiem, kuri izriet no atsevišķa darba līguma ar trešo personu, ir līgums, ko darba ņēmējs ir noslēdzis mērķiem, kurus var uzskatīt par saistītiem ar viņa profesiju?

Atbilstošās Savienības tiesību normas

Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 1215/2012 (2012. gada 12. decembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komercietās (OV 2012, L 351, 1. lpp., turpmāk tekstā – “Briseles I a regula”), it īpaši 17., 18., 20 un 21. pants

Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 593/2008 par tiesību aktiem, kas piemērojami līgumsaistībām (Roma I) (OV 2008, L 177, 6. lpp., turpmāk tekstā – “Romas I regula”), it īpaši 6. pants

Atbilstošās valsts tiesību normas

Arbeitsgerichtsgesetz [Darba tiesu likums] (turpmāk tekstā – “ArbGG”), it īpaši 3. un 48. pants

Īss pamatlietas faktisko apstākļu un tiesvedības izklāsts

- 1 Atbildētāja ir sabiedrība, kura veic darījumus ar nekustamo īpašumu. Tās galvenais birojs atrodas Kanādā. Prasītājs, kura domicils ir Vācijā, pamatojoties uz “*Service agreement*” (pakalpojumu nolīgums), kopš 2015. gada septembra strādāja pie atbildētājas kā “*Deputy Vice President Investors Relations*” un galvenokārt nodarbojās ar investoru piesaisti atbildētājas darījumiem ar nekustamajiem īpašumiem. Sakarā ar viņuprāt eksistējošu neskaidrību par prasītāja nodarbinātības statusu līgumslēdzējas puses nolēma “pārnest” līgumattiecības uz jaunu sabiedrību, kas dibināma saskaņā ar Šveices tiesībām. 2015. gada novembra vidū tās vienojās par “*Service agreement*” izbeigšanu ar atpakaļejošu spēku. Vienā no prasītāja pavaddokumentiem ir minēts, ka viņš vienošanos esot parakstījis ar nosacījumu, ka līdzvērtīga vienošanās tiks noslēgta līguma kontekstā par dibināmās Šveices sabiedrības izpilddirektora amatu.
- 2 2016. gada 14. janvārī atbildētāja saskaņā ar Šveices tiesībām nodibināja meitasuzņēmumu *R Swiss AG*. 2016. gada 12. februārī prasītājs ar *R Swiss* noslēdza rakstisku darba līgumu par darbību direktora amatā. Saskaņā ar šo darba līgumu prasītājam bija jāsaņem darbā stāšanās prēmija 170 000 USD apmērā, kā arī mēnešalga 42 500 USD apmērā. Darbā stāšanās prēmijai bija jākompensē darba samaksa, kas prasītājam pienācās par četriem mēnešiem.
- 3 Tāpat 2016. gada 12. februārī līgumslēdzējas puses parakstīja “*patron agreement*” (turpmāk, sekojot līgumslēdzēju pušu valodas lietojumam – “garantijas vienošanās”). Tajā ir noteikts:

“§ 1

R tirdzniecībai Eiropā ir nodibinājusi meitasuzņēmumu *R Swiss AG*[.] Šī uzņēmuma galvenais vadītājs ir direktors. Atbilstoši šim prezumējumam *R* paziņo sekojošo:

§ 2

R ir pilnībā atbildīga par saistību izpildi, kas skar *R Swiss AG* līgumus, pamatojoties uz sadarbību starp tās direktoru un *R Swiss AG*.”

- 4 2016. gada 1. aprīlī prasītājs un *R Swiss* noslēdza jaunu darba līgumu, kurš nomainīja iepriekšējo un kurā līgumslēdzējas puses – pārējā ziņā principā ar tādiem pašiem līguma nosacījumiem – vienojās par darbā stāšanās prēmijas samaksu 255 000 USD apmērā. Līdzīgi kā iepriekšējo darba līgumu arī šo bija paredzēts noslēgt atbilstoši Šveices tiesību normām.
- 5 2016. gada 11. jūlijā *R Swiss* prasītājam paziņoja par darba līguma uzteikumu.
- 6 Ar 2016. gada 2. novembra spriedumu *Arbeitsgericht Stuttgart* [Štutgartes Darba lietu tiesa] (Vācija) atzina šo darba līguma uzteikumu par spēkā neesošu un piesprieda *R Swiss* izmaksāt prasītājam 255 000 USD kā darbā stāšanās prēmiju, kā arī 212 500 USD kā darba samaksu par laikposmu no 2016. gada aprīļa līdz augustam. Šis spriedums stājās spēkā, tomēr *R Swiss* neizpildīja savas maksājuma saistības.
- 7 2017. gada marta sākumā saskaņā ar Šveices tiesību normām attiecībā uz *R Swiss* aktīviem tika uzsākta maksātnespējas procedūra. 2017. gada maijā aktīvu trūkuma dēļ tā tika izbeigta.
- 8 Pamattiesvedībā prasītājs, pamatojoties uz garantijas vienošanos, pieprasa, lai atbildētāja samaksā viņam summas, kuras *R Swiss* ir parādā saskaņā ar iepriekš minēto *Arbeitsgericht Stuttgart* spriedumu. Turklāt viņš prasa, lai sakarā ar vēl citu viņam pienākošos, no darba attiecībām ar *R Swiss* izrietošu tiesību uz darba samaksu neizpildi par laikposmu no 2016. gada septembra līdz 2017. gada novembrim viņam tiktu samaksāti kopumā 595 000 USD.
- 9 Pirmajā instancē prasība tika noraidīta, norādot pamatojumu, ka Vācijas tiesām neesot starptautiskās jurisdikcijas. Turpretim apelācijas tiesa uzskatīja, ka Vācijas darba lietu tiesām ir jurisdikcija, un apmierināja prasību. Ar *Revision* sūdzību, kas iesniegta iesniedzējtiesā, atbildētāja lūdz apstiprināt pirmajā instancē taisīto spriedumu.

Īss lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu motīvu izklāsts

- 10 Tas, vai atbildētājas iesniegtā *Revision* sūdzība var tikt apmierināta, lielā mērā ir atkarīgs no fakta, vai Vācijas tiesām ir starptautiskā jurisdikcija. Šī jurisdikcija varētu izrietēt, pirmkārt, no Briseles I a regulas 21. panta 2. punkta, to skatot kopā ar 21. panta 1. punkta b) apakšpunkta i) ievilkumu (pirmais jautājums), otrkārt, no

ArbGG 48. panta 1.a punkta, to skatot kopā ar 3. pantu, lai gan šī valsts tiesiskā regulējuma piemērojamība ir neskaidra (otrais jautājums), un, treškārt, no Briseles I a regulas 18. panta 1. punkta gadījumā, ja prasītāju var uzskatīt par “patērētāju” šī noteikuma izpratnē (trešais jautājums). Gadījumā, ja Vācijas tiesām faktiski ir starptautiskā jurisdikcija, vēl rodas arī jautājums, kuras valsts tiesību normas ir jāpiemēro attiecībā uz garantijas vienošanos (ceturtais jautājums).

Par pirmo jautājumu

- 11 Briseles I a regula atbilstoši tās 66. panta 1. punktam ir piemērojama *ratione temporis*, jo prasība tika celta 2017. gada martā un tādējādi – pēc 2015. gada 10. janvāra. Šī regula saskaņā ar tās 1. panta 1. punkta pirmo teikumu ir piemērojama arī no materiāltiesiskā viedokļa.
- 12 Pastāv pārrobežu elements, kas vienmēr ir vajadzīgs, lai varētu piemērot Briseles I a regulu, jo atbildētāja ir ārvalsts sabiedrība, kuras domicils nav Vācijā. Apelācijas tiesa ir konstatējusi, ka tās galvenais birojs Briseles I a regulas 63. panta 1. punkta b) apakšpunkta izpratnē atrodas Kanādā. Turklāt lietas dalībnieki vienprātīgi uzskata, ka tur atrodas arī statūtos noteiktā atrašanās vieta Briseles I a regulas 63. panta 1. punkta a) apakšpunkta izpratnē.
- 13 Tā kā atbildētājas domicils nav kādā dalībvalstī, tad Vācijas tiesu starptautisko jurisdikciju nosaka atbilstoši Briseles I a regulas 6. panta 1. punktam, kas atsaucas uz dalībvalstu tiesībām, tomēr skaidri atstāj neskartus noteiktus Briseles I a regulas jurisdikcijas noteikumus. Šī panta 2. punktam nav nozīmes izskatāmajā lietā, jo Vācijas jurisdikcijas noteikumi nenošķir atkarībā no valstspiederības.
- 14 Briseles I a regulas 24. vai 25. pantā paredzētā izņēmuma jurisdikcija nav konstatējama. Nav piemērojams arī Briseles I a regulas 26. pants, jo atbildētāja visās instancēs ir atsaukusies uz Vācijas tiesu jurisdikcijas neesamību.
- 15 Tomēr, iespējams, ir konstatējama jurisdikcija saskaņā ar Briseles I a regulas 21. panta 2. punktu, to skatot kopā ar 21. panta 1. punkta b) apakšpunkta i) ievilkumu. Šajā ziņā ir jāprecizē, vai šie noteikumi ir piemērojami arī tad, ja atbildētāja – kā tas ir izskatāmajā lietā – pati gan nav darba devējs, bet, pamatojoties uz garantijas vienošanos, ir atbildīga par prasījumiem pret darba devēju, kas izriet no darba līguma, un bez garantijas vienošanās darba līgums nebūtu ticis noslēgts.
- 16 Iesniedzējtiesa uzskata, ka darba līgums, kas noslēgts starp prasītāju un *R Swiss*, ir “atsevišķs darba līgums” Briseles I a regulas II nodaļas 5. iedaļas (“Jurisdikcija attiecībā uz atsevišķiem darba līgumiem”) izpratnē. Tomēr prasījumi, kas izriet no šī darba līguma, tikai netieši ir pamatlietas priekšmets. Prasītājs ceļ prasību pret atbildētāju, pamatojoties uz 2016. gada 12. februāra garantijas vienošanos.
- 17 Atbilstoši tās 2. pantam atbildētāja, noslēdzot garantijas vienošanos, ir “pilnībā atbildīga par saistību izpildi, kas skar [...] līgumus”, kurus prasītājs noslēdz ar

R Swiss par savu darbību tās direktora amatā. Iesniedzējtiesa šo līgumu interpretē tādējādi, ka atbildētāja attiecībā uz prasītāju ir uzņēmusies juridiskas saistības finansiāli nodrošināt *R Swiss* tādā apmērā, lai tā faktiski var izpildīt savas finansiālās saistības pret prasītāju. Līdz ar to garantijas vienošanās izskatāmajā lietā ir vienpusējas saistības nosakošs līgums, kas ir pielīdzināms galvojumam vai garantijas vēstulei. Katrā ziņā garantiju saņēmušas sabiedrības maksātnespējas gadījumā, ko *R Swiss* situācijā pierāda maksātnespējas procedūra, garantijas vienošanās nosaka atbildētājas stingro atbildību, pamatojoties uz ko prasītājs var izvirzīt savus prasījumus, bez vajadzības iepriekš nesekmīgi vērsties pret *R Swiss*.

- 18 Tomēr atbildētāja nav ieguvusi *R Swiss* kā darba devējas statusu. Pat ja tā bija *R Swiss* mātesuzņēmums, tai tomēr nebija tiesību dot norādes prasītājam.
- 19 Eiropas Savienības Tiesa vēl nav lēmusi par jautājumu, vai Briseles I a regulas 21. panta 2. punkts šādā situācijā ir piemērojams. Atbilde uz šo jautājumu nav arī tik viennozīmīga, lai nerastos nekādas saprātīgas šaubas.
- 20 Vācijas juridiskajā literatūrā daļēji tiek pausts viedoklis, ka darba līguma līgumslēdzējām pusēm neesot citas jurisdikcijas iespējas kā tikai tās, kas ir skaidri paredzētas Briseles I a regulas 20.–23. pantā. Savukārt citi autori uzskata, ka *a priori* neesot izslēgts, ka šos noteikumus var piemērot arī tad, ja prasība tiek celta pret kādu trešo personu, lai panāktu no darba tiesiskām attiecībām izrietošu prasījumu izpildi.

Par otro jautājumu

- 21 Iesniedzējtiesa uzskata, ka saskaņā ar valsts tiesību normām Vācijas tiesām ir starptautiskā jurisdikcija. Darba lietu tiesas teritoriālā piekritība izriet no *ArbGG* 48. panta 1.a punkta, to skatot kopā ar 3. pantu, kurā ir noteikts, ka jurisdikcija ir tiesai, kuras darbības teritorijā darbinieks pastāvīgi veic savu darbu, proti, arī tad, ja prasība ir celta nevis tieši pret pašu darba devēju, bet gan pret tā tiesību pārņēmēju. Saskaņā ar iesniedzējtiesas judikatūru jēdziens “tiesību pārņēmējs” ir jāinterpretē plaši un attiecas arī uz situāciju, kad atbildība izriet no garantijas vienošanās, kas ir pielīdzināma galvojumam. Tādējādi pastāvošā teritoriālā piekritība atbilstoši Vācijas tiesību normām norāda uz starptautisko jurisdikciju; tāpat tiesu, kurai ir teritoriālā piekritība, parasti uzskata arī par tādu, kurai ir starptautiskā jurisdikcija.
- 22 Tomēr nav skaidrs, vai no *ArbGG* 48. panta 1.a punktu var piemērot līdztekus jurisdikcijas noteikumiem, kas paredzēti Briseles I a regulas 20. un nākamajos pantos.
- 23 Saskaņā ar Tiesas judikatūru Briseles I a regulas II nodaļas 5. iedaļā ietvertie noteikumi ir uzskatāmi ne vien par speciālajām tiesību normām, bet tiem ir arī izsmelošs raksturs (spriedumi, 2017. gada 14. septembris, *Nogueira u.c.*, C-168/16 un C-169/16, EU:C:2017:688, 51. punkts, kā arī 2018. gada 21. jūnijs, *Petronas Lubricants Italy*, C-1/17, EU:C:2018:478, 25. punkts). Tādējādi Briseles

I a regulas 20.–23. pantā ir izsmeloši reglamentēta jurisdikcija lietās, kuru priekšmets ir prasījums, kas izriet no atsevišķa darba līguma. Tā kā šo pantu interpretācija ir Tiesas kompetencē, ir nodrošināts, ka šos noteikumus dalībvalstīs piemēro vienveidīgi. Šādā veidā prasītājam ir vieglāk izdarīt secinājumu, kurā tiesā viņš var celt prasību, un atbildētājam ir iespējams saprātīgi paredzēt, kurā tiesā pret viņu var tikt celta prasība (skat. spriedumu, 2003. gada 10. aprīlis, *Pugliese*, C-437/00, EU:C:2003:219, 16. punkts).

- 24 Ņemot vērā iepriekš minēto, iesniedzējtiesa uzskata, ka vairāki faktori liecina par to, ka līdztekus Briseles I a regulas 21. panta 2. punktam nevar piemērot valsts jurisdikcijas noteikumus, arī ne tad, ja tie ir labvēlīgi darba ņēmējam. Tomēr šis secinājums nav tik viennozīmīgs, lai nerastos nekādas saprātīgas šaubas.

Par trešo jautājumu

- 25 Gadījumā, ja Tiesa uz pirmo jautājumu atbild noliedzīgi un uz otro jautājumu – apstiprinoši, izšķiroša nozīme ir tam, vai prasītājs saistībā ar prasījumiem, kas izriet no garantijas vienošanās, ir jāuzskata par “patērētāju” Briseles I a regulas 18. panta 1. punkta izpratnē (kā to ir uzskatījusi apelācijas tiesa). Atbilstoši šim noteikumam, kas ir jāievēro saskaņā ar Briseles I a regulas 6. panta 1. punktu, patērētājs var celt prasību pret otru līgumslēdzēju pusi vai nu tās dalībvalsts tiesās, kurā ir minētās puses domicils, vai arī, neatkarīgi no otras līgumslēdzējas puses domicila vietas, patērētāja domicila vietas tiesās.
- 26 Briseles I a regulas 18. panta 1. punkta materiālā piemērošanas joma izriet no Briseles I a regulas 17. panta 2016. gada 12. februāra garantijas vienošanās ir “līgums” šī noteikuma izpratnē. Tomēr nav skaidrs, vai prasītājs attiecīgajā kontekstā ir uzskatāms par “patērētāju”. Saskaņā ar Briseles I a regulas 17. panta 1. punktu tai ir jābūt personai, kura līgumu ir noslēgusi ar mērķi, kas var būt uzskatāms par nesaistītu ar viņas arodu vai profesiju.
- 27 Tas, vai garantijas vienošanās ir līgums, kas uzskatāms par saistītu ar prasītāja profesiju, ir atkarīgs no apstākļa, vai jēdziens “profesionāls” attiecas tikai uz pašnodarbinātas personas darbību vai aptver arī algotu darbu, it īpaši nodarbinātību, pamatojoties uz darba tiesiskām attiecībām. Līdz šim, cik zināms, Tiesa nav lēmusi par šādu interpretācijas jautājumu. Atbilde uz šo jautājumu nav viennozīmīga.
- 28 Daļēji tiek pausts viedoklis, ka ar “profesionālo darbību” Briseles I a regulas 17. panta 1. punkta izpratnē esot jāsaprot tikai pašnodarbinātas personas (neatkarīga profesionālā) darbība. Tādēļ līgumi, kurus darba ņēmējs esot noslēdzis savā profesijā, katrā ziņā varot tikt uzskatīti par patērētāju līgumiem. Atbilstoši citam viedoklim darba ņēmējs nav patērētājs Savienības tiesību izpratnē, tādēļ Briseles I a regulas 17. pants arī pēc analogijas neesot piemērojams darba ņēmēju un darba devēju prasībām.

- 29 Briseles I a regulas 17. panta pareiza interpretācija jēdziena “profesionālā darbība” kontekstā nav tik skaidra, lai nerastos nekādas saprātīgas šaubas.
- 30 Noteikuma formulējums neļauj izdarīt skaidru secinājumu. Vācu valodā jēdziens “profesionāls” gan parastajā valodas lietojumā, gan tā juridiskajā izpratnē aptver ikvienu pastāvīgu darbību eksistences nodrošināšanai un saglabāšanai un tādējādi attiecas gan uz pašnodarbinātas personas darbību, gan uz algotu darbu. Nekas cits neizriet arī no franču valodas un angļu valodas versijām.
- 31 Iesniedzējtiesa uzskata, ka pārējā ziņā Briseles I a regulas 17. panta 1. punkta c) apakšpunktā paredzētie nosacījumi ir izpildīti. Attiecīgā situācija ir tāda, kurā patērētāja līgumpartneris savu komercdarbību vai profesionālo darbību “vērš” uz patērētāja domicila dalībvalsti, un līgums ietilpst šādu darbību jomā.
- 32 Darbības “vēršanas” jēdziens paredz, ka komersantam kaut kādā veidā ir jābūt izrādījušam savu vēlmi izveidot darījumu attiecības ar patērētājiem vienā vai vairākās citās dalībvalstīs, kuru skaitā ir tā, kuras teritorijā ir patērētāja domicils (skat. spriedumu, 2010. gada 7. decembris, *Pammer* un *Hotel Alpenhof*, C-585/08 un C-144/09, EU:C:2010:740, 80. un nākamie punkti). Atbilstoši apelācijas tiesas secinājumiem tā tas ir izskatāmajā lietā, jo atbildētāja ir izmantojusi prasītāja pakalpojumus, lai Eiropas tirgū, tostarp, Vācijā, piesaistītu investorus saviem nekustamā īpašuma projektiem. Iesniedzējtiesa uzskata, ka nav nozīmes faktam, ka garantijas vienošanās nav darījums ar nekustamo īpašumu. Ir pietiekami, ka līgums ietilpst uzņēmējdarbības jomā. Tas principā aptver arī personāla piesaistīšanu uzņēmējdarbības īstenošanai.

Par ceturto jautājumu

- 33 Gadījumā, ja Vācijas tiesām ir starptautiskā jurisdikcija, lietas izlemšanai ir būtiski, vai attiecībā uz garantijas vienošanos ir piemērojamas Vācijas materiālo tiesību normas. Tas ir atkarīgs no tā, vai garantijas vienošanās ir “patērētāju līgums” Romas I regulas 6. panta izpratnē, t.i., līgums, ko līgumslēdzējas puses ir noslēgušas mērķiem, kurus var uzskatīt par nesaistītiem ar prasītāja profesiju.
- 34 Romas I regula atbilstoši tās 28. pantam ir piemērojama *ratione temporis*, jo garantijas vienošanās tika noslēgta pēc 2009. gada 17. decembra. Šis līgums ir arī saistīts ar tiesību normu kolīziju (Romas I regulas 1. panta 1. punkts), jo prasītāja domicils un atbildētājas domicils ir dažādās valstīs. Izskatāmajā lietā nav izdarīta tiesību aktu izvēle Romas I regulas 3. panta izpratnē.
- 35 Tā kā nav izdarīta tiesību aktu izvēle, neskarot Romas I regulas 5.–8. pantu piemērojamās tiesību normas nosaka saskaņā ar šīs regulas 4. pantu. No Romas I regulas 5.–8. panta noteikumiem, kam šajā ziņā ir prioritārs raksturs salīdzinājumā ar 4. pantu, runa var būt vienīgi par “patērētāju līgumu” attiecīgās regulas 6. panta 1. punkta izpratnē. Regulas 8. pants nav piemērojams, jo garantijas vienošanās ir no darba līguma nošķirts darījums, kam ir pašam sava vērtība.

- 36 Saskaņā ar Romas I regulas 6. panta 1. punkta b) apakšpunktu līgumu, ko fiziska persona mērķiem, kurus var uzskatīt par nesaistītiem ar viņas arodu vai profesiju, (“patērētājs”) noslēgusi ar citu personu, kas darbojas, īstenojot savu arodu vai profesiju, (“uzņēmējs”) reglamentē tās valsts tiesību akti, kurā ir patērētāja pastāvīgā mītnesvieta, ja uzņēmējs savu komercdarbību vai profesionālo darbību kā citādi vērš uz minēto valsti vai vairākām valstīm, tostarp minēto valsti, un ja līgums attiecas uz šādu darbību jomu. Šajā ziņā iesniedzējtiesa – kā jau iepriekš norādīts attiecībā uz trešo jautājumu – uzskata, ka atbildētāja savu komercdarbību ir vēršusi, tostarp, uz Vāciju, un garantijas vienošanās attiecas uz šādu darbības jomu. Tomēr, iepriekš nesaņemot Tiesas skaidrojumu, iesniedzējtiesa nevar lemt, vai “profesionālās darbības” jēdziens attiecas uz algotu darbu, pamatojoties uz darba tiesiskām attiecībām, un, ja atbilde ir apstiprinoša, vai garantijas vienošanos, kura mērķis ir nodrošināt no algota darba izrietošus prasījumus, var uzskatīt par saistītu ar profesiju. Kaut arī noteikumi nav pilnībā identiski, šajā ziņā ir spēkā tas pats, kas Briseles I a regulas 17. panta 1. punkta noteikuma attiecībā uz starptautisko jurisdikciju kontekstā.

DARBA VERSIJA